

Zadeva C-420/23**Povzetek predloga za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 98(1)
Poslovnika Sodišča****Datum vložitve:**

7. julij 2023

Predložitveno sodišče:Supremo Tribunal Administrativo (vrhovno upravno sodišče,
Portugalska)**Datum predložitvene odločbe:**

24. maj 2023

Tožeča stranka:

FAURÉCIA – Assentos de Automóvel, Lda.

Tožena stranka:Autoridade Tributária e Aduaneira (davčna in carinska uprava,
Portugalska)**Predmet postopka v glavni stvari**

FAURÉCIA – ASSENTOS DE AUTOMÓVEL, LDA., tožeča stranka, je pri Supremo Tribunal Administrativo (vrhovno upravno sodišče), občna seja senata za upravne in davčne zadeve, vložila tožbo zoper odločbo Centro de Arbitragem Administrativa (center za upravno arbitražo, v nadaljevanju: CAAD) z dne 3. novembra 2020 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba), ker naj bi bila ta odločba v nasprotju z drugo odločbo CAAD z dne 6. oktobra 2020 (v nadaljevanju: osnovna odločba) glede na to, da sta bili v teh dveh odločbah izrecno sprejeti nasprotni rešitvi.

Namen tega postopka je ugotoviti, ali je člen 7(2) Código do Imposto do Selo (zakonik o kolkovini, v nadaljevanju: CIS), ki določa krajevno veljavnost odstavka 1(g) navedenega člena glede možnost uporabe oprostitve plačila kolkovine za finančne posle, opravljene na podlagi pogodbe o *cash pooling* (združevanje denarnih sredstev), skladen s pravom Unije, zlasti z načelom prepovedi diskriminacije in načelom prostega pretoka kapitala iz členov 18, 63 in

65(3) PDEU, ki v nacionalnem pravnem redu veljajo na podlagi člena 8(4) ustave Portugalske republike.

Predmet in pravna podlaga predloga za sprejetje predhodne odločbe

Razlaga prava Unije, člen 267 PDEU

Vprašanje za predhodno odločanje

„Ali so določbe člena 7(2) Código do Imposto do Selo (zakonik o kolkovini), v skladu s katerimi so kratkoročni gotovinski posli, sklenjeni med dvema subjektoma s sedežem na Portugalskem, ali posli, pri katerih ima kreditojemalec sedež na portugalskem ozemlju (in upnik sedež v Evropski uniji), niso pa oproščeni plačila kolkovine posli, pri katerih ima kreditojemalec (dolžnik) sedež v državi članici Evropske unije, kreditodajalec (upnik) pa sedež na Portugalskem, v skladu z načelom prepovedi diskriminacije in načelom prostega pretoka kapitala iz členov 18, 63 in 65(3) PDEU?“

Navedene določbe prava Unije

Členi 18, 63 in 65(3) PDEU (načelo prepovedi diskriminacije in načelo prostega pretoka kapitala)

Navedene določbe nacionalnega prava

Lei n.º 150/99, de 11 de setembro, que aprova o Código do Imposto do Selo (zakon št. 150/99, z dne 11. septembra, s katerim se potrjuje zakonik o kolkovini): zlasti člen 7(1)(g) in (2)

Kratka predstavitev dejanskega stanja in postopka v glavni stvari

- 1 Tožeča stranka je gospodarska družba, ki se ukvarja s proizvodnjo in trženjem prevlek, pene, oblazinjenja in kovinskih konstrukcij za avtomobilske sedeže.
- 2 V času nastanka dejanskega stanja je bila tožeča stranka v lasti družb Faurécia Investments, S.A., s sedežem v Franciji (99,99 %) in Financière Faurécia. S.A., prav tako s sedežem v Franciji (0,01 %).
- 3 Družba Financière Faurécia, S.A., je 23. februarja 2000 s subjekti skupine sklenila tako imenovano „Convention d’Omnium“, ki je obsegala pogodbo o združevanju denarnih sredstev, namenjeno upravljanju likvidnih sredstev različnih subjektov skupine s sedežem v različnih državah.

- 4 Družba Financière Faurécia, S.A., je 8. junija 2009 menila, da je treba optimizirati veljavno pogodbo o združevanju denarnih sredstev, in je v ta namen s finančno institucijo BNP Paribas, S.A., sklenila „BNP Paribas Cash Centralisation Agreement“ za zagotavljanje storitve centralizacije upravljanja likvidnih sredstev skupine, katere namen je izravnavanje stanj na različnih računih.
- 5 Tožeča stranka je 20. julija 2010 z „Bulletin d'Adhésion“ pristopila k temu sporazumu o združevanju denarnih sredstev skupine.
- 6 Družba Financière Faurécia, S.A., ki je zdaj tožeča stranka, in družba Faurécia Investments, S.A., sta 30. decembra 2010 sklenili pogodbo o subrogaciji/prenosu kredita, na podlagi katere sta družba Faurécia Investments, S.A., in zdaj tožeča stranka podpisali novo kreditno pogodbo z učinkom od 1. januarja 2011. V tej pogodbi ima zdaj tožeča stranka vlogo kreditodajalca, družba Faurécia Investments, S.A., pa kreditojemalca: prva je drugi odobrila posojilo v obliki enoletnega revolving kredita v znesku največ 65.000.000,00 EUR, pri čemer so se obresti plačevale po povprečni obrestni meri, enaki enomesečnemu Euriborju, zaokroženi na 1/16 1 %, povečani za 0,5 % na leto, obračunale pa so se ob koncu vsakega meseca na podlagi mesečnega črpanja kredita.
- 7 Ta pogodba je bila predmet več naknadnih sprememb in dopolnitev, katerih cilj je bil zlasti zaporedoma podaljšati njeno trajanje in spremeniti najvišji znesek posojila.
- 8 V skladu s pogodbenimi določili naj bi se denarni presežki, ki bi jih ustvarili različni subjekti skupine, prenesli na račun zdaj tožeče stranke, ta pa naj bi jih prenesla na drugo družbo (v nadaljevanju: B), ki se je ukvarjala z upravljanjem delnic skupine in finančnimi dejavnostmi, pri čemer jih je ta druga družba prejemale in uporabljala v Franciji.
- 9 Denarni presežki družbe B pa so bili na voljo za pokrivanje potreb po financiranju drugih družb v skupini.
- 10 Vračilo sredstev, ki jih je odobrila zdaj tožeča stranka, je bilo odvisno od njenih potreb po likvidnih sredstvih v skladu s predhodno odobrenim najvišjim zneskom (*plafond*).
- 11 V zameno za uporabo teh presežkov likvidnih sredstev je tožeča stranka družbi B zaračunavala mesečne obresti in mesečno izdala račun za znesek obresti, ki ga je knjižila na kreditni račun.
- 12 Ker pa so bila sredstva, ki jih je tožeča stranka zagotovila na podlagi pogodbe o centraliziranem upravljanju likvidnih sredstev, večja od tistih, ki jih je prejela od družbe B, je imela ta razlika naravo kredita, ki ga je prva odobrila drugi, kar pomeni, da je pomenila financiranje, ki ga je družba B odobrila in uporabila zlasti za poznejše financiranje drugih subjektov skupine, da bi tako optimizirala upravljanje likvidnih sredstev gospodarske skupine.

- 13 Pri tožeči stranki so bili opravljeni štirje splošni davčni inšpekcijski pregledi za davčna obdobja 2014, 2015, 2016 in 2017, na podlagi katerih so bili izdani dodatni obračuni iz naslova kolkovine. Da bi se izognila prihodnjim inšpekcijskim pregledom, je tožeča stranka sama obračunala kolkovino za davčno obdobje 2018, 19. decembra 2019 pa je vložila pritožbo zoper navedene obračune.
- 14 Pritožba je bila 19. marca 2020 zavrnjena.
- 15 Davčna uprava je menila, da v skladu s členom 7(2) CIS za te transakcije ne more veljati oprostitev iz člena 7(1)(g) tega zakonika, ker ima upnik (zdaj tožeča stranka) sedež na državnem ozemlju.
- 16 Tožeča stranka je 29. maja 2020 vložila tožbo pri arbitražnem razsodišču, zaradi česar se je začel ta postopek.
- 17 Dejstva, na katerih temeljita izpodbijana odločba in osnovna odločba, se zdijo enaka in vse kaže na to, da med izpodbijano odločbo in osnovno odločbo ni prišlo do nobene zakonodajne spremembe.
- 18 Vendar je Tribunal Arbitral em Matéria Tributária (arbitražno razsodišče za davčne zadeve) v izpodbijani odločbi odločilo, da člen 7(2) CIS, ki omejuje uporabo oprostitve iz člena 7(1)(g) tega zakonika na primere, v katerih ima upnik sedež v Uniji, ne krši prostega pretoka kapitala, saj se pravila v zvezi s kolkovino brez razlikovanja uporabljajo za vse gospodarske transakcije, predvidene z zakonom.
- 19 V osnovni odločbi pa je Tribunal Arbitral em Matéria Tributária (arbitražno razsodišče za davčne zadeve) menilo, da izključitev oprostitve iz člena 7(2) CIS v primerih, ko je kreditojemalec (dolžnik) rezident Evropske unije, kreditodajalec (upnik) pa rezident Portugalske, pomeni omejitev pretoka kapitala v smislu člena 63(1) PDEU.
- 20 Tožeča stranka predlaga, naj se izpodbijana odločba razveljavi in naj se jo nadomesti z odločbo, v kateri bo uporabljena rešitev, sprejeta v osnovni odločbi, ker naj bi bilo v prvi napačno uporabljeno pravo zaradi napačne razlage in uporabe prava.

Bistvene trditve strank v postopku v glavni stvari

- 21 Tožeča stranka trdi, da je pogodba o odobritvi kredita pomembna za namene kolkovine le, če ima za posledico (takojšnjo) izročitev sredstev, ne pa tudi, če izraža le prevzem obveznosti izročitve sredstev v nekem prihodnjem trenutku, ki ga je treba še določiti, kar pomeni, da v primeru kreditnih poslov davčna obveznost (torej davčni dogodek) nastane šele, ko so ti posli izvršeni. Take transakcije so izvedene šele ob črpanju kredita in ne ob podpisu pogodbe, tako da je upoštevni obdavčljivi dogodek črpanje kredita (in ne zgolj njegova odobritev), ki pomeni dejansko izkazovanje davčne sposobnosti.

- 22 Tožeča stranka meni, da davčni dogodek nastane v trenutku dejanskega „črpanja“ in da morajo biti prav v tem trenutku izpolnjeni drugi pogoji za obračun davka, kot je teritorialnost zadevnih transakcij.
- 23 V tem smislu do „črpanja sredstev pride na kraju, kjer uporabnik prejme izposojeni kapital, torej na kraju, kjer kreditodajalec izpolni obveznost izročitve kapitala kreditojemalcu“.
- 24 Ker je potrebno, da se sredstva uporabijo na državnem ozemlju, tožeča stranka meni, da je v tem primeru tako, saj je kapital prejet na bančni račun ali na drugo mesto, za katerega se dogovorita stranki, na portugalskem ozemlju, zaradi česar se šteje, da je davčni dogodek nastal na državnem ozemlju.
- 25 Zato tožeča stranka meni, da je razlaga, ki jo je davčna uprava sprejela pri obračunih za prejšnji leti (2014 in 2015), v skladu s katero je vsak kreditni posel, pri katerem ima ena od strank sedež na portugalskem ozemlju, obdavčena s kolkovino, ne glede na to, ali gre za kreditodajalca ali kreditojemalca, napačna.
- 26 Po drugi strani davčna uprava trdi, da se v primeru, ko ena od udeleženk nima registriranega sedeža na državnem ozemlju, oprostitve iz točk (g) in (h) [člena 7(1) CIS] uporabljajo le, če ima upnik registriran sedež ali dejansko upravo v drugi državi članici Evropske unije ali v drugi državi, s katero je Portugalska sklenila sporazum o izogibanju dvojnega obdavčevanja v zvezi z davki od dohodka in premoženja (ta oprostitvev, ki se nanaša na upnikov sedež, se uporablja le, če ima dolжник sedež na državnem ozemlju, sicer ni navezne okoliščine, ki bi omogočala, da se transakcija omeji na državno ozemlje).
- 27 Ob upoštevanju smeri finančnih tokov med tožečo stranko in družbo B je treba opozoriti, da je upnik tožeča stranka, ki je subjekt, ki odobri kredit, s sedežem na državnem ozemlju, tako da se v skladu s členom 7(2) CIS oprostitvi iz točk (g) in (h) člena 7(1) CIS ne uporabita.
- 28 Vendar davčna uprava poudarja, da čeprav je zakonodajalec v prvem delu člena 7(2) CIS očitno želel omejiti področje uporabe oprostitve iz odstavka 1(g) na finančne transakcije, opravljene z udeležbo družb rezidentk, z izključitvijo finančnih transakcij, pri katerih katera koli od udeleženk – dajalec ali prejemnik – nima registriranega sedeža ali dejanske uprave na portugalskem ozemlju, ta namen na koncu ni bil v celoti uresničen, saj je zakonodajalec, ker bi ta možnost povzročila diskriminatorno obravnavo družb nerezidentk, kar bi bilo mogoče izpodbijati tako na podlagi Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU) kot v okviru konvencij o izogibanju dvojnega obdavčevanja, ki jih je sklenila Portugalska, predvidel možnost, da se oprostitvev še naprej uporablja, če ima upnik sedež ali dejansko upravo v drugi državi članici Unije ali v državi, s katero je bila sklenjena konvencija o izogibanju dvojnega obdavčevanja v zvezi z davki od dohodka in premoženja, razen če se finančne transakcije izvajajo s posredovanjem kreditnih institucij ali finančnih družb s sedežem v tujini ali s hčerinskimi

družbami ali podružnicami kreditnih institucij ali finančnih družb, ki imajo sedež na državnem ozemlju, če so te hčerinske družbe ali podružnice v tujini.

- 29 Tako finančne transakcije, ki pomenijo prenos presežnih stanj z bančnega računa tožeče stranke na centralizirani račun, niso deležne oprostitev iz člena 7(1)(g) CIS, medtem ko se za transakcije, katerih posledica je črpanje sredstev, prenesenih s centraliziranega računa na individualni bančni račun tožeče stranke, ta oprostitvev lahko uporabi, če so izpolnjeni pogoji glede časa in namena, določeni v tej določbi.
- 30 Ni sporno, da zadevna pogodba v vsakem primeru predvideva samodejno podaljšanje za obdobje enega leta, razen če stranki ne sporočita drugače, in glede na to, da je bilo njeno obdobje veljavnosti zaporedoma podaljšano, gre za kredit, odobren za nedoločen ali nedoločljiv čas, tako da je glede na kumulativnost pogojev za oprostitvev, kot jih je določil zakonodajalec, mogoče že na začetku sklepati, da pogoji za uporabo oprostitev iz člena 7(1)(h) CIS niso izpolnjeni.
- 31 Davčna uprava zato ugotavlja, da sporni obračuni niso nezakoniti niti zaradi napačne razlage niti iz katerega koli drugega razloga.
- 32 Tožeča stranka trdi, da mora prevladati razlaga, sprejeta v osnovni odločbi, v skladu s katero je izključitev uporabe oprostitev iz člena 7(1)(g) CIS, določena v členu 7(2) CIS v primerih, ko dolžnik (kreditojemalec) nima sedeža ali dejanske uprave na Portugalskem, temveč v državi članici Evropske unije, pomeni neupravičeno omejitev prostega pretoka kapitala iz člena 63 PDEU, tako da je v skladu s členom 8(4) ustave Portugalske republike ni mogoče uporabiti.
- 33 Po mnenju tožeče stranke uporaba navedenega odstavka 2 pomeni omejitev pretoka kapitala, ker rezidentom države članice odvzema možnost koriščenja davčne oprostitev, kar je omejitev, ki jasno izhaja iz naslednjih okoliščin:
- Kreditodajalec na Portugalskem + kreditojemalec v Evropski uniji = ni oprostitev na podlagi člena 7(2) CIS
 - Kreditodajalec v Evropski uniji + kreditojemalec na Portugalskem = oprostitvev na podlagi člena 7(1)(g) in (2) CIS.
 - Kreditodajalec na Portugalskem + kreditojemalec na Portugalskem = oprostitvev na podlagi člena 7(1)(g) CIS
- 34 To pomeni, da je subjekt, ki je rezident v Evropski uniji in ki (kot dolžnik) sklene kreditno pogodbo s portugalskim subjektom, prikrajšan za možnost uveljavljanja oprostitev in mora plačati davek, ki se ne zahteva od dolžnika s sedežem na Portugalskem, ki sklene kreditno pogodbo s subjektom, ki je rezident v Evropski uniji ali s subjektom, ki je rezident Portugalske, tako da sta različno obravnavanje in omejitev pretoka kapitala očitna.

- 35 To ni omejitev, ki jo dovoljuje člen 65 PDEU, saj je treba oba položaja šteti za primerljiva in ni razloga v splošnem ali javnem interesu, ki bi upravičeval tako razlikovanje.
- 36 Namestnik generalnega državnega tožilca meni, da je treba sprejeti predlog tožeče stranke, saj je, kot trdi tožeča stranka, pravilo iz člena 7(2) CIS diskriminatorno in pomeni neupravičeno omejitev prostega pretoka kapitala, ki ga zagotavlja člen 63 PDEU.

Kratka predstavitev obrazložitve predloga za sprejetje predhodne odločbe

- 37 V tej zadevi se postavlja vprašanje, ali je pravilo iz člena 7(2) CIS, v skladu s katerim so kratkoročni gotovinski posli, sklenjeni med dvema subjektoma s sedežem na Portugalskem, ali posli, pri katerih ima kreditojemalec sedež na portugalskem ozemlju (in upnik sedež v Evropski uniji), niso pa oproščeni plačila kolkovine posli, pri katerih je kreditojemalec (dolžnik) rezident države članice Evropske unije, kreditodajalec (upnik) pa je rezident Portugalske, v skladu z načelom prepovedi diskriminacije in načelom prostega pretoka kapitala iz členov 18, 63 in 65(3) PDEU, ki veljajo v nacionalnem pravnem redu na podlagi člena 8(4) ustave Portugalske republike.
- 38 V skladu s členom 7(1)(g) CIS v različici, ki je veljala leta 2017, so bile kolkovine oproščene „finančne transakcije, vključno z natečenimi obrestmi, katerih ročnost je krajša od enega leta, če je njihov edini namen pokrivanje primanjkljaja likvidnih sredstev [...], in ki so opravljene v korist družbe, ki je v razmerju odvisnosti ali je del skupine“.
- 39 Vendar člen 7(2) CIS omejuje področje uporabe te oprostitve, saj določa, da se določbe točke (g) „ne uporabljajo, če ena od strank nima registriranega sedeža ali dejanske uprave na državnem ozemlju“.
- 40 Vendar zakon določa izjemo od izključitve oprostitve, „če ima kreditodajalec registrirani sedež ali dejansko upravo v drugi državi članici Evropske unije ali v državi, s katero je Portugalska sklenila konvencijo o izogibanju dvojnega obdavčevanja v zvezi z davki od dohodka in premoženja, v primeru česar oprostitve velja“, in če predhodno niso bile izvedene nobene transakcije financiranja s kreditnimi institucijami ali finančnimi družbami z registriranim sedežem v tujini ali s hčerinskimi družbami ali podružnicami kreditnih institucij ali finančnih družb z registriranim sedežem na državnem ozemlju, pri čemer so te hčerinske družbe ali podružnice v tujini.
- 41 Kot je bilo navedeno v nasprotujočih si odločbah v zadevnih postopkih, ena od udeleženk v transakciji združevanja denarnih sredstev ni imela registriranega sedeža ali dejanske uprave na državnem ozemlju, temveč v Franciji, tako da bi bila v skladu s členom 7(2) CIS uporaba oprostitve načeloma izključena in bi bila transakcija obdavčena iz naslova kolkovine.

- 42 Po drugi strani pa niso izpolnjeni pogoji za uporabo izjeme od izključitve oprostitve, saj navedeni člen 7(2) določa, da pravica do oprostitve ostane samo, če ima upnik registrirani sedež ali dejansko upravo v drugi državi članici Evropske unije ali v državi, s katero je Portugalska sklenila konvencijo o izogibanju dvojnega obdavčevanja v zvezi z davki od dohodka in premoženja, kar v tem primeru ni podano, saj ima tožeča stranka registrirani sedež na Portugalskem.
- 43 Glede na to zakonodajo ni oprostitve kolkovine v primerih združevanja denarnih sredstev, kadar ima upnik registrirani sedež ali dejansko upravo na Portugalskem, dolžnik pa je rezident države članice Evropske unije ali države, s katero je Portugalska sklenila konvencijo o izogibanju dvojnega obdavčevanja.
- 44 Na tej točki se pojavi zgoraj omenjeno vprašanje skladnosti nacionalnega prava s pravom Unije.
- 45 V osnovni odločbi je bilo ugotovljeno, da sodna praksa Sodišča daje jasen odgovor na zastavljena vprašanja prava Unije, ne da bi bilo treba na podlagi člena 267 PDEU vložiti predlog za sprejetje predhodne odločbe v smislu, da je člen 7(2) CIS nezdržljiv s pravom Unije. Po drugi strani pa je bilo v izpodbijani odločbi tudi odločeno, da ni treba vložiti predloga za sprejetje predhodne odločbe, čeprav je bila sprejeta nasprotna rešitev.
- 46 Osnovna odločba se sklicuje na sodbo Sodišča z dne 14. oktobra 1999 v zadevi Sandoz GmbH (C-439/97) in povzema sodno prakso, ki izhaja iz te sodbe:
- prepoved iz člena 63(1) PDEU (prej členov 73b(1) PES in 56 PES) se nanaša na vse omejitve pretoka kapitala med državami članicami ter med državami članicami in tretjimi državami (točka 18);
 - zakonodaja, ki rezidente države članice prikrajša za možnost, da bi imeli korist od tega, da ni obdavčitve, ki se lahko nanaša na kredite, pridobljene zunaj državnega ozemlja, je ukrep, ki bi jih lahko odvrnil od sklepanja kreditnih pogodb z osebami s sedežem v drugih državah članicah (točka 19 te sodbe, v kateri se navaja sodba z dne 14. novembra 1995, Svensson in Gustavsson, C-484/93, ZOdl. str. I-3955, točka 10);
 - iz navedenega izhaja, da taka ureditev pomeni omejitev pretoka kapitala v smislu člena 63(1) PDEU (prej členov 73b PES in 56 PES) (točka 20).
- 47 V osnovni odločbi je bilo ugotovljeno, da je prav v tem primeru izključena uporaba oprostitve iz člena 7(1)(g) CIS. Glede na to zakonodajo so rezidenti države članice (v tem primeru Francije) prikrajšani za možnost, da imajo koristi od tega, da ni obdavčitve, ki se lahko nanaša na kredite, pridobljene zunaj državnega ozemlja. V skladu z osnovno odločbo se ta sklep ne spremeni glede na to, ali je davčni zavezanec upnik (tožeča stranka) ali dolžnik.

- 48 Dejstvo, da je davčni zavezanec upnik (tožeča stranka) in ne dolжник (ki ima registrirani sedež v Franciji), je bilo ključno, da se je v izpodbijani odločbi sprejela nasprotna rešitev.
- 49 V izpodbijani odločbi je ugotovljeno, da pravila, ki urejajo kolkovino in ki se obravnavajo v tej zadevi, ne predvidevajo različne davčne obravnave davčnih zavezancev (upnikov, kreditodajalcev), ki so rezidenti Portugalske, na podlagi državljanstva ali rezidentstva njihovih kreditojemalcev. V vsakem od teh primerov se davek iz postavke 17.1.4. uporablja za upnika rezidenta, kreditojemalci upnika ali kreditodajalca, ki je rezident na državnem ozemlju, pa se ne obravnavajo različno kot imetniki ekonomskega interesa, ki imajo status uporabnikov odobrenega kredita na podlagi njihovega konkretnega državljanstva ali rezidentstva. V obeh primerih so lahko kreditojemalci v primeru neizpolnitve obveznosti davčnega zavezanca kreditodajalca toženi na podlagi mehanizma neustrezne davčne substitucije. Dolžniki, ki so rezidenti Portugalske, prav tako ne nosijo večjega davčnega bremena iz naslova kolkovine, če se odločijo skleniti kreditne pogodbe z upniki, ki imajo registrirani sedež v drugi državi članici Evropske unije, ki bi jim preprečevalo ali jih odvrčalo od sklenitve takih pogodb. Povedano drugače, dolžniki, ki so rezidenti Portugalske, niso nikoli kaznovani zaradi samega dejstva, da so kredit sklenili s kreditodajalcem, ki ni rezident, in ne s kreditodajalcem, ki je rezident. V izpodbijani odločbi je bilo tudi opozorjeno, da se v primeru pogodb o združevanju denarnih sredstev kolkovina obračuna neposredno upnikom in ne dolžnikom, da upniki in dolžniki niso v objektivno primerljivem položaju in da ni primerno uporabiti enakih pravil za različne položaje ali različnih pravil za enake položaje.
- 50 Glede na posebnosti te zadeve, ki vzbujajo dvome o razlagi prava Unije in zaradi katere so bila sprejeta nasprotna stališča, se zdi potrebno, da Sodišče Evropske unije neposredno odloči o vprašanju za predhodno odločanje.